

Cần Vân Khánh

Nhật Ký Tuổi Mười Chín

Trích trong tập truyện ngắn Bảo tàng của sự sợ hãi

Thế là xong. Mình đã nói lời chia tay với anh. Và anh im lặng. Người ta vẫn bảo: "Im lặng là sự đồng ý". Anh đã đồng ý mà không níu kéo, van

lơn, thậm chí giải thích một lời. OK. Vậy thì từ giờ trở đi, đừng bao giờ gặp lại nhau nữa nhé.

Mình trở về nhà, cố giữ nét mặt vui vẻ bình thường. Mẹ mình hỏi: "Đi chơi vui vẻ không con?". "Cảm ơn mẹ, tất cả đều rất tốt". Mình mỉm cười. Ba mình trêu mình câu gì đó nhưng mình chỉ nghe loáng thoáng vì lúc đó mình đã bước chân lên cầu thang. Mình muốn ngủ. Thật vậy, mình muốn quên đi tất cả. Mình vốn là người không bao giờ hối tiếc về bất kỳ điều gì mình làm. Trong mình, quả bóng kiêu hãnh đang phình to ra, và mình hả hê vì điều đó. Mình sẽ quên.

Quên anh. Quên cặp kính cận của anh. Quên cặp mắt cương nghị sau cặp kính đó. Mình ôm con gấu bông vào lòng. Nhưng rồi mình chợt nhớ ra con gấu này là kỷ vật mà anh tặng nhân ngày sinh nhật năm ngoái. Lạy Chúa. Mình chẳng đi không thương tiếc. Con gấu

đáng ghét (hay đáng thương) rơi cái bịch xuống đất. Nghĩ thế nào, mình nhòem dẫy xách tai nó lên và cắt vào ngăn tủ. Ai đó đã nói: "Chia tay nhau hay giữ ản tượng tốt đẹp về nhau". Được mà, mình sẽ sống đúng như vậy.

Triền miên suy nghĩ một hồi, mình không thể nào ngủ được. Mình chán con mắt của mình quá. Nó cứ mở to thao láo. Mình quyết định gọi phone cho Thảo Anh. Không biết giờ này con nhỏ đang làm gì, chắc là ngủ khì rồi. Ồ, mình sẽ dựng nó dậy, bắt nó phải tâm sự đêm khuya với mình, như nó đã từng "hành hạ" mình trước đó. Chỉ hai hồi chuông mà đã có tiếng Thảo Anh "alo" bên kia đầu dây. "Mi đang làm gì vậy?". Mình thì thào. Thảo Anh vừa cười rinh rích, vừa thì thào lại: "Tao đang đợi phone". "Đợi ai? Tao à?". "No! của Duy". Mình cúp máy đánh cạch. Tức chết đi được. Thì ra, lúc nãy mình chỉ là người thừa mà thôi. Bạn tốt gì mà không được một lời an ủi hỏi thăm. Duy thì ngày nào lên giảng đường chẳng gặp. Mặc mớ gì mà còn gọi điện trong đêm nữa chứ.

Mình thở dài. Ánh sáng hắt ra từ cái đèn ngủ hình trái tim làm mình chói mắt. Mình tắt đi, thấy chỉ toàn bóng tối là bóng tối. Mình vốn rất sợ ma. Mình lại với tay bật lên. Chắc mình mất ngủ đêm nay quá. Nhưng không phải vì nhớ anh đâu. Ghét ới là ghét. Làm gì có chuyện nhớ nhung. Chẳng qua là tại lỵ cà phê sữa đầy thôi.

Buổi sáng, mình nhòem dẫy nhìn đồng hồ. Đã 6h30 sáng. Mình chạy vội vào toilet làm vệ sinh cá nhân rồi cuống quít thay đồ. Vì đêm qua mình thức khuya quá mà. Mình xuống nhà, thấy ba đang ngồi coi phim. Mình nhõng nhẽo: "Sao ba chưa dắt xem giùm con đi?". Ba

tháo kính nhìn mình ngạc nhiên: "Ừa, liệu ba có nhầm không? Hôm nay là chủ nhật mà!". Thôi đúng rồi. Hôm qua thứ bảy mình gặp anh. Mình tự cốc vào đầu một cái đau điếng. Sao mình lại đăng trí như vậy chứ. Mình đến bên ba làm bộ hỏi: "Ba ơi, phim có nhan đề là gì vậy?". "Hoa cúc vàng, con ạ". "Vậy hả, con cũng thích hoa cúc vàng lắm đó". "Vậy thì con xem đi". "Thôi con phải lên phòng học bài đây". Mình về phòng. Hoa cúc vàng mình đâu có thích. Chỉ anh thích thôi. Sinh nhật anh vừa rồi mình tặng anh 25 đóa cúc vàng rực rỡ và anh nói anh sẽ giữ mãi kỷ niệm cho dù hoa có héo khô đi. Nhưng giờ thì anh sẽ vứt hoa vào sọt rác. Mình biết mà.

Có tiếng phone reo. Đến hồi thứ ba mình mới nhắc máy. "Alô, Vi hả? Thảo Anh đây". Mình im lặng. Giọng con nhỏ trở nên tội nghiệp lạ lùng: "Thôi mà, ai bảo xúi người ta yêu làm chi để giờ giận dỗi người ta?". Mình bật cười: "Đâu dám giận ai? Cúp máy nhường cho Duy thôi". "Vậy hả, chút nữa đi shopping không? Sắp thu rồi đó!". "Đi thì đi chứ, weekend mà...".

Mình phấn chấn thay đồ. Chải tóc. Mới có mấy cái mụn xuất hiện. Vì đêm qua mình thức khuya. Hơi bực một chút. Nhưng mà so với Thảo Anh, da mặt mình còn mịn màng chán. Mình thoa ít son hồng lên môi, thấy tươi tắn hẳn ra. Xoay một vòng 190 độ qua gương, mình mới thực sự an tâm. Thảo Anh chở mình trên phố, tóc hai đứa bay bay trong gió thật dễ thương.

"Vi này, hôm qua Duy nói với tao về chuyện tương lai đó". "Tương lai thế nào?". "Thì khi nào hai đứa tốt nghiệp xong, ra trường, Duy sẽ cưới tao. Mặc cỡ quá...". Thảo Anh che miệng cười khúc khích. Mình

thấy má Thảo Anh đỏ hồng lên. "Thế anh Kha có bao giờ nói với mày thế không?". "Không". "Sao vậy?". "À, có". "Có thế nào?". "Chẳng nhớ nữa". Thật tệ. Mình đang muốn quên đi một chút thì con nhỏ lại khơi ra. Thảo Anh dừng xe tại shop NINO. Hai đứa vừa lựa đồ, vừa trò chuyện. "Lại có gì xảy ra phải không? Lại giận hờn hả?". Mình gật đầu. "Mi lại khủng nữa hả? Anh Kha tốt vậy...". Mình xụ mặt. Sao ai cũng quay ra oán trách mình vậy? Thật bất công. "Vì anh trể hẹn với tao". "Trong cuộc sống có ai lúc nào cũng đúng hẹn đâu? Vì anh Kha phải làm việc nhiều quá. Mi không thông cảm với anh, lại còn...". Thảo Anh nhìn mình trách móc. Đúng lúc đó có hai thằng nhuộm tóc đỏ, đeo khuyên tai tiến đến gần. Thảo Anh bấm tay mình. Hai đứa chuồn lẹ khỏi cửa hàng.

Buổi trưa mình ăn không hết một bát cơm. Mẹ mình hỏi: "Sao vậy con?". Mình vội bảo: "Con và Thảo Anh mới ăn cháo về". Mẹ tỏ vẻ tin mình. Còn mình thì thở phào nhẹ nhõm. Mẹ rủ mình đi thăm bà ngoại. Mình đồng ý liền. Mình đang muốn lấp thời gian. Ngoại và mẹ nói chuyện với nhau trong phòng, còn mình lên sân thượng ngồi. Sân thượng rộng, chỉ có gió, mây và mình bé nhỏ ngồi một mình cô đơn. Giờ này không biết anh đang làm gì? Có nhớ đến mình không? Mà sao mình lại yếu đuối đến thế chứ. Mình đã tự dặn lòng là không được nghĩ đến anh nữa. Mà anh có lẽ không nhớ đến mình đâu. Anh mệt mỏi vì mình rồi.

Ăn tối xong mình lấy sách English ra học. mấy bài ngữ pháp thật khó làm mình đau đầu. Giá như có anh giúp... Mọi khi giờ nay anh chở mình đi dạo phố, ăn kem, xem phim và cùng trò chuyện, cùng bàn

luận về một đề tài nào đó. Nhưng sẽ không bao giờ có điều đó nữa. Mình nhìn ra cửa sổ, trăng và sao thật sáng. Còn mình thấy u buồn biết bao. Mình không thể trốn tránh được thực tế là mình nhớ anh rất nhiều.

Có tiếng gõ cửa phòng. Mình không muốn mở. Mình muốn được một mình. Nhưng tiếng gọi của mẹ đã vọng vào: "Vi ơi, mẹ đây, có Kha kiểm con đó". Mình nghe có nhầm không? Đúng là mẹ nhắc đến tên anh. Mình chợt thấy sợ hãi quá. Mình chẳng muốn gặp anh đâu. Nhưng có thật là mình chẳng muốn không nhỉ? Mình rối trí quá. Phải 15 phút sau mình mới đủ can đảm xuống nhà. Mình nhìn thấy anh đang ngồi ở phòng khách. Anh cũng nhìn mình thật lâu. "Bé con đang làm gì mà bắt anh đợi lâu quá vậy?". Mình không biết nói gì, chỉ thấy nước mắt ở đâu cứ chảy tràn. Anh đến bên mình cuống quýt: "Trời, bé làm sao vậy? Bé vẫn giận anh sao? Hôm nay anh đến gặp bé là để xin lỗi bé mà". Mặt anh lúc này thật tội nghiệp khiến mình không kìm được, vừa cười vừa lau nước mắt. Anh nắm lấy tay mình, xiết nhẹ: "Bây giờ bé con muốn đi đâu nào, ăn kem hay là đi uống cà phê?". Bây giờ ư? Mình chẳng muốn gì hết. Mình chỉ muốn được bên anh thôi. Với mình, một ngày "chia tay" anh đã quá đủ rồi. Anh lấy khăn lau mặt cho mình. Nước mắt mình vẫn rơi xuống má. Trời ơi, chưa bao giờ mình ghét những giọt nước mắt của mình đến thế.

Nguồn: nxbtre

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 6 tháng 5 năm 2005